

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске, члана 37. став 1. тачка а) и члана 61. став 1. тачка д) Закона о Уставном суду Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 17. јула 2024. године, д о н и о ј е

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Не прихвата се иницијатива за покретање поступка за оцјењивање уставности члана 8. став 2. Правилника о дозвољеним границама интензитета звука и шума („Службени лист СРБиХ“ број 46/89).

О б р а з л о ж е њ е

Витомир Тошић из Бање Луке дао је Уставном суду Републике Српске (у даљем тексту: Суд) иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности (означену као „молба за преиспитивање уставности прописа“) Правилника о дозвољеним границама интензитета буке, сматрајући да је члан 8. став 2. сходно Табели 3, под Ф 1. наведеног правилника противан Уставу Републике Српске, тачније да „као такав није примјењив у пракси“, те да га је, стога, потребно „ставити ван снаге“.

С обзиром на то да иницијатива није садржавала све неопходне податке за даље поступање Суда у овој правној ствари, Суд је од даваоца иницијативе, у смислу чл. 33. и 39. Закона о Уставном суду Републике Српске, затражио да одреди тачан назив акта који оспорава, а имајући у виду да је у спис предмета приложен Правилник о дозвољеним границама интензитета звука и шума („Службени лист СРБиХ“ број 46/89), а не Правилник о дозвољеним границама интензитета буке, чија оцјена уставности је тражена иницијативом, као и да се изјасни да ли оспорава уставност члана 8. став 2. Правилника о дозвољеним границама интензитета звука и шума, одредбу у Табели 3. под Ф 1. истог правилника, или овај правилник у цјелини, те да назначи одредбе Устава Републике Српске за које сматра да су повријеђене Правилником о дозвољеним границама интензитета звука и шума или одредбама истог које евентуално оспорава, као и да наведе уставноправне разлоге на којима заснива своју иницијативу. Давалац иницијативе је упозорен да уколико у остављеном року не поступи сходно тражењу Суда, његова иницијатива неће бити прихваћена.

Поступајући према налогу Суда, давалац иницијативе прецизирао је назив правилника чије одредбе оспорава и истиче да је ријеч о Правилнику о дозвољеним границама интензитета звука и шума („Службени лист СРБиХ“ број 46/89) (даље: Правилник), те сматра да су прописивањем као у Правилнику инвеститори доведени у привилегован положај у односу на власнике станова, јер, с обзиром на употребу савремених грађевинских материјала који, између осталог, обезбјеђују звучну изолацију, власници станова иза затворених прозора и врата не могу да докажу присуство буке у унутрашњем простору, док је инвеститорима омогућена градња у непосредној близини извора буке. У иницијативи се даље наводи да давалац иницијативе има лично увјерење да је неправилно мјерити унутрашњу буку у стану иза затворених прозора и врата у односу на њен спољашњи извор, те да очекује да Суд овакво увјерење потврди. У том смислу, давалац иницијативе, позивајући се на грађанску неравноправност, иако је претходно сматрао да је оспорени правилник супротан Уставу Републике Српске и да је као такав непримјењив, у допуни своје иницијативе износи свој

захтјев да се одредба члана 8. став 2. Правилника измијени, тако да се у истој ријеч „затворени“ замијени ријечју „отворени“, и да се Правилник са наведеном измјеном настави примјењивати.

У одговору на наводе из иницијативе који је Суду доставило Министарство за просторно уређење, грађевинарство и екологију истиче се да су исти неосновани. Наводи се да су Законом о заштити животне средине („Службени гласник Републике Српске“ бр. 71/12, 79/15 и 70/20) начелно дефинисани сви видови дјелатности који оптерећују животну средину, те да у Републици Српској не постоји закон који свеобухватно регулише област буке. Посебно се наглашава да доношењем Правилника о граничним вриједностима интензитета буке („Службени гласник Републике Српске“ број 2/23) оспорена одредба Правилника није стављена ван снаге, те да у Републици Српској не постоји други пропис који уређује област унутрашње буке. Надаље се наводи да је унутрашњу буку могуће мјерити само на начин како је то одређено оспореном одредбом Правилника, та да ниједна нижестепена одлука која се тичала примјене ове одредбе није оцијењена као неправилна и незаконита, због чега нису основани наводи о непримјењивости исте.

Правилник о дозвољеним границама интензитета звука и шума („Службени лист СРБиХ“ број 46/89) донио је 26. децембра 1989. године Републички комитет за здравство, рад и социјалну заштиту, у сагласности са Републичким секретаријатом за просторно уређење и заштиту околине, на основу члана 71. став 3. Закона о просторном уређењу - Пречишћени текст („Службени лист СРБиХ“ бр. 9/87, 25/88 и 24/89). Овим правилником прописане су дозвољене границе звука и шума (у даљем тексту: ниво буке) (члан 1. Правилника), а одредбе истог се односе на сва подручја природне и израђене животне средине, те просторије за становање и боравак људи (члан 2. став 1. Правилника).

Суд констатује да је Уставним законом за спровођење Устава Српске Републике Босне и Херцеговине („Службени гласник српског народа у БиХ“ број 3/92) прописано да ће се до доношења одговарајућих закона и других прописа Републике примјењивати закони и други прописи СРБиХ, који су у сагласности са Уставом Републике и који нису у супротности са законима и другим прописима које је донијела Скупштина српског народа у Босни и Херцеговини, односно Народна скупштина (члан 12. тог закона).

Чланом 8. став 2. Правилника је прописано да се унутрашња бука мјери код затворених прозора и врата у средњем дијелу просторије, најмање 1 м од унутрашњих површина, као и да се бука изражава као еквивалентни 15-минутни ниво L_{eq} и dB (A).

Поред овога, у Табели 3, која чини саставни дио овог правилника, утврђени су дозвољени нивои буке у затвореним просторијама, те су под ознаком ред. бр. Ф1, на које прописивање се, без оспоравања, реферише у иницијативи, утврђени највиши дозвољени нивои буке у боравишним просторијама од извора буке у згради и стационарних извора изван зграде, и то дању 40, а ноћу 30, изражени као еквивалентни 15-минутни ниво L_{eq} и dB (A).

Суд је оцјењујући иницијативу имао у виду да се Законом о заштити животне средине („Службени гласник Републике Српске“ бр. 71/12, 79/15 и 70/20) уређује заштита животне средине ради њеног очувања, смањивања ризика за живот и здравље људи, те осигуравања и побољшавања квалитета живота, заштита свих елемената животне средине, информисање и приступ информацијама у области заштите животне средине, планирање и

заштита животне средине, стратешка процјена утицаја и процјена утицаја на животну средину, поступак издавања еколошких дозвола и спречавања несрећа великих размјера, систем еко-означавања и управљање заштитом животне средине, финансирање активности у вези са животном средином, одговорност за штету нанесену животној средини, као и права и обавезе правних и физичких лица која обављају дјелатности утврђене овим законом (члан 1); да се заштита од буке уређује прописом који доноси министар, а којим се детаљније прописују граничне вриједности интензитета буке у подручјима природне и изграђене животне средине у складу са утврђеном намјеном подручја, начин мјерења буке на отвореном и у затвореном простору, као и просторни размјештај подручја (зона) (члан 23. став 2. и члан 134. став 5. тачка и).

Такође, Суд је утврдио да је министар за просторно уређење, грађевинарство и екологију на основу овлашћења садржаног у члану 23. став 2. Закона о заштити животне средине и члану 76. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 115/18, 111/21, 15/22 и 56/22) донио Правилник о граничним вриједностима интензитета буке ("Службени гласник Републике Српске" број 2/23), којим се прописују граничне вриједности интензитета буке у подручјима природне и изграђене животне средине у складу са утврђеном намјеном подручја, начин мјерења буке на отвореном и у затвореном простору, као и просторни размјештај подручја (зона) (члан 1); да су граничне вриједности индикатора буке у насељеним мјестима, на отвореном и у затвореном простору дате у Прилогу 2 овог правилника (члан 5 став 4); да су у Прилогу 2 овог правилника прописане граничне вриједности индикатора буке (Прилог 2), да су у Прилогу 3 прописане методе за оцјењивање индикатора буке у животној средини (Прилог 3); те да се одредбама овог правилника не уређује начин мјерења интензитета буке у затвореном простору, што је предмет регулисања у оспореном правилнику.

У поступку разматрања навода из иницијативе Суд је узео у обзир да према члану 115. Устава Уставни суд одлучује о сагласности закона, других прописа и општих аката са Уставом и о сагласности прописа и општих аката са законом.

Полазећи од изложеног, а имајући у виду садржину поднесене иницијативе, Суд је утврдио да се истом, у суштини, доводи у питање цјелисходност рјешења која је доносилац оспореног правилника прописао, односно изражава незадовољство начином на који је доносилац у оспореном правилнику уредио предметну материју, те истовремено сматра да је правилно другачије рјешење, које и сâм подносилац у иницијативи наводи.

У том смислу, према становишту Суда, поднесена иницијатива, без обзира на то што се у истој указује на несагласност одредбе члана 8. став 2. Правилника са Уставом зајемченом једнакошћу грађана, по свом садржају и образложењу, укључујући недостатак навођења разлога релевантних за расправљање ове уставносудске ствари, у суштини не представља стварни захтјев за оцјењивање уставности у смислу надлежности овог суда утврђене чланом 115. Устава. Сагласно наведеној уставној одредби није у надлежности Суда да цијени цјелисходност оспореног прописивања, нити да оцјењује резултате и посљедице његове примјене, као ни наводе даваоца иницијативе о могућностима и потребама другачијег уређења предметне материје.

Имајући у виду наведено, Суд је, на основу члана 37. став 1. тачка а) Закона о Уставном

суду Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 104/11 и 92/12), одлучио да због ненадлежности не прихвати дату иницијативу.

На основу изложеног одлучено је као у изреци овог рјешења.

Ово рјешење Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда мр Џерард Селман и судије: Војин Бојанић, Светлана Брковић, Амор Букић, Златко Куленовић, проф. др Радомир В. Лукић, проф. др Иванка Марковић, проф. др Дарко Радић и академик проф. др Снежана Савић.

ПРЕДСЈЕДНИК
УСТАВНОГ СУДА
Мр Џерард Селман

Број: У-75/23

17. јул 2024. године